

melend een weg zoeken naar rust. Op een hoop liggen ze er, een bergje naakte lijven, een vrouw komt op, kijkt angstig rond, zet een gezicht op als de bekende *Schreeuw* van Edward Munch. Regen volgt. De scène draait. Tegen een grootse wand staat een bed. Verschillende personen ontmoeten elkaar, eentje plast ostentatief uitdagend. Scènes tegen de wand en met een of vele bedden wisselen elkaar af met scènes op straat, bij de stoepwand, waar het flink kan regenen.

Tableaux vivants ontstaan, bevroren, verregenen, glijden in elkaar over, botsen met elkaar, als in een schreeuw om orde in de chaos. De bewegende prenten overdonderen, de duizenden liters water verstillen de tijd, de naakte lichamen versträngen in een torenhoog bed, de weemoed glijdt weg over een spetterende glijbaan. Hoe volumineus geven menselijke lichamen en water vorm aan een theaterruimte. Toch verkrampen de beelden in hun dwang naar estheticisme in een holle, natte, vage puberale schoonheid. Hier worden, denk ik oneerbiedig en met een lichte jaloezie (want zo mooi kon/kan ik niet dromen), natte jongensdromen heel mooi gevisualiseerd, en ach, dat mag je toch niet verdringen, niet waar. In sommige teksten ligt de freudiaanse pikobsessie er lachwekkend dik bovenop. Blijkbaar ben ik de enige die licht, de rest van het publiek kijkt zwijgend (zuchtend?) toe. Kuiten en pikken zijn in veel van zijn produkties in zowat alle vormen en maten op de scène geweest. Ook in *Regen* haalt een lange man een uitvergroete pik uit zijn broek, en piest enorm. Daar is de Groot weer, denk ik. Waarom moet dat? Esthetisch brengt het niets bij, inhoudelijk nog minder. Hinderik loopt wel erg te koop met zijn frustraties (ongelukkige jeugd, vader vroeg overleden, altijd bij moeder opgesloten gezeten, gemis aan vader-figuur, enorme verzameldrang, riep als 12-jarig jongetje al uit: 'Picasso? Dat kan ik ook!', enz.). Wil hij niet alleen de grootste zijn, maar ook de grootste hebben? En uit het boek dat over hem verschenen is, blijkt dat ik echt niet de enige ben, die zich daaraan stoort.

De beelden van opspattend water, van kruipende lichamen, van glijdende en klimmende mensen, van eenzaamheid in zijn naakte puurheid, die beelden boeien constant, anderhalf uur fascineren ze, maar je komt er niet onderuit dat het technische en verblindende plaatjes blijven. De gezongen teksten versterken de

suggestie van diepgang, maar dat is slechts schijn. Het is alleen mooi om te zien: de kijker moet maar zijn eigen driedimensionele strip, clip, of een 3D-magisch-oogverhaal maken.

Met dit euvel kampt het beeldend theater vaak: alle aandacht gaat naar de beelden, en té weinig naar de inhoud. Een harmonie tussen vorm en inhoud ontbreekt te vaak. Een dergelijk coherent geheel van theater en vormgeving gaf wel de Canadees Robert Lepage, wiens produktie *Needles & Opium* op een paar plekken in Vlaanderen te bewonderen was. Hoe ingenieus de draai-installatie ook in elkaar zat, hoe technisch ook de film-, dia- en overheadprojectie uitgewerkt zijn waren, de technische effecten overdonderen niet, overtroefden en overschaduwden het geheel niet. Dat kan je van *Regen* niet zeggen.

Een ander daarmee samenhangend probleem bij beeldend theater, en bij figurtheater in het algemeen, is dat de druk vanuit het theaterpubliek om steeds iets nieuws te brengen heel groot is, in ieder geval sterker dan in het gewone theater. Deze druk laat het beeld, het beeldende

primeren op het theateraspect. Beeldend theater steunt voor een groot deel op een verrassingseffect, een eenmalige verwondering. Als je de eerste keer Boerwinkel ziet, dan verrast dat. Zie je hem later op dezelfde manier nog iets brengen, dan worden de ver- en bewondering al minder.

Arm Vlaanderen

Wie het verschil tussen beeldend theater in Vlaanderen en in Nederland wil zien, kan dat heel eenvoudig door op zondagochtend naar de kinderprogramma's op BRTN en op Nederland 3 (VPRO) te kijken. Op de BRTN praat Samson de tekenfilmmpjes met een verhaaltje aan elkaar. Op de VPRO presenteert Peter Zegveld als omroeper *Villa Achterwerk*. Na drie keer zappen zal het duidelijk zijn waarom bv. *Manuel de Schepper* van Alibi (Pat van Hemelrijck) op de VPRO wordt uitgezonden.

Beeldend theater wordt in Vlaanderen nog te zeer als een curiosum opgevat. Op het kunstenFestivaldesarts oogstte I Wan Jan Puppet Troupe van Thien-Lu, 'The Puppetmaster' van de gelijknamige film,

Regen, Studio Hinderik / Leoni Ravestein